

תפילה קודם לימוד:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה זכות לימוד זה שאני לומד בעד נשמת (פלוני בן פלוני), ובזכות לימוד זה האל הגדול הגבור והנורא שוכן עד וקדוש שמו, שתצרוך נשמתו בצרוך החיים, ותשים מחיצתו במחיצת צדיקים חסידים יסודי עולם העומדים לפניך ונהנים מזיו אור פניך, ותתן לו מהלכים בין העומדים לפניך, ותמחול ותסלח ותכפר ותמחה ותעביר כל מה שחטא וענה ופשע לפניך או עשה דבר שלא כרצונך, ואל תזכור לו שום חטא ועון ופשע ועבירה, אלא כל המצוות שעשה תזכרם לו לטובה, ורוחו תרגיע בחלק היושבים בגן עדן ונשמתו תתעדן בטוב הצפון לצדיקים, ותרים כבוד מנוחתו ולקץ הימים יעמוד לגורלו וילוח עליו השלום ועל משפכו יבא בשלום, בדכתיב: יבא שלום ינוחו על משפבותם, הוא וכל שוכני עמו ישראל בכלל הרחמים והסליחות והנחמות והישועות ונאמר אמן.

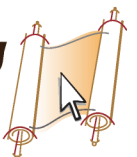
אות ח - מסכת חגיגה פרק ג

משנה א

חמר בקדש מבתרומה, שמטבילין כלים בתוך כלים לתרומה, אבל לא לקדש. אחרים, ותוך, ובית הצביטה, בתרומה, אבל לא בקדש. הנושא את המדרס, נושא את התרומה, אבל לא את הקדש. בגדי אוכלי תרומה, מדרס לקדש. לא במדת הקדש, מדת התרומה, שבקדש מתיר ומנגב ומטביל, ואחר כך קושר. ובתרומה, קושר ואחר כך מטביל.

נכנסים בין התחתית החיצונה של הכלי הפנימי לבין החלק הפנימי של הכלי החיצוני. ב. חמרא נוספת, כלי שיש לו כמה שמושים בכל אחד מחלקיו, אם נטמא אחד מחלקיו בטמאה דרבנן, אזי לענין תרומה אין השאר טמאים, ומפרטת המשנה, כלי שיש לו שלשה מיני שמושים, אחרים, ותוך, ובית הצביטה - באחריו [כגון להניח עליו דברים], בתוכו, ובדיית שלו, המכנה בית הצביטה, הרי אלו שלשה חלוקים לטמאתו בדיני טמאה של תרומה, שאם נטמא אחד מהם, לא נטמאו השאר, אבל לא בקדש, אלא לענין הקדש אנו

בשלש המשניות הבאות יבאר שיש אחד עשר דברים שהחמירו בהם חכמים באכילת בשר קדש של קרבן יותר מבאכילת תרומה: חמר בקדש מבתרומה - יש חמרות מסוימות שהחמירו חכמים רק בכלים שמשמשים בהם לבשר קדש, ולא החמירו בכלים של תרומה, ומפרטת המשנה את החלוקים הללו: א. שאם נטמאו כמה כלים ויש צורך להטביל את כלם, מטבילין כלים כשהם מונחים בתוך כלים אחרים לצורך תרומה, אבל לא לקדש, כיון שאנו חוששים שהכלי הפנימי המונח בתוך הכלי החיצון מכביד עליו, ואין מים

אומרים שאם נטמא אחד מחלקיו, כלם טמאים. ג. הנושא את המדרס - פגון מנעל של זב, שנטמא במגע ובמשא ובאור כלי חרס, נושא את התרומה - רשאי לישא תרומה הנמצאת בכלי של חרס, כיון שקלי חרס נטמא רק מאורו, ולא מבחוז, אבל לא ישא את הקדש, אפלו שהוא מונח בכלי חרס. וגזרו כן משום מעשה שהיה באדם שנשא קדש בחבית של חרס, והיה נעול בסנדל הזב, ונפסקה רצועת סנדלו ונטלה בידו, ומתוך כך נפלה לאור הכלי וטמאה את הקדש. וכיון שהמעשה היה בקדש גזרו רק עליו ולא על תרומה. ד. בגדי בני אדם, אפלו שהם אוכלי

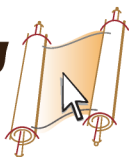
תרומה, שודאי טהורים הם, החמירו להחשיבם כטמאי מדרס לקדש, כמו שהתבאר בסוף הפרק הקדם. ה. חמרא נוספת יש בקדש מתרומה לענין חציצה בטבילה, לא כמדת החציצה בקדש, מדת החציצה בתרומה, שבקדש, אם יש בגד קשור, מתיר אותו תחלה, ואם יש כלי לח, מנגב אותו תחלה, כיון שהחמירו להחשיב זאת כחציצה, ומטביל, ואם רצה אחר כך, חוזר וקושר. ואלו בתרומה, אם בא להטביל כלי שיהא טהור לתרומה, לא רק שאינו צריך להתיר קשריו, אלא אף לכתחלה קושר את הכלי, אם ירצה, ואחר כך מטביל.

משנה ב

כלים הנגמרין בטהרה, צריכין טבילה לקדש, אבל לא לתרומה. הכלי מצרף מה שבתוכו, לקדש, אבל לא לתרומה. הרביעי בקדש, פסול, והשלישי בתרומה, ובתרומה, אם נטמאת אחת מידי, חברתה טהורה. ובקדש, מטביל שתייהן, שהיד מטמא את חברתה בקדש, אבל לא בתרומה.

אלו מאכלים של קדש, אבל לא לתרומה, שאם היו אלו מאכלים של תרומה, נטמא רק המאכל שנגע בו הטמא, ולא שאר המאכלים שבכלי. ח. מן התורה יש רק שלש דרגות טמאה: אב הטמאה, ראשון לטמאה, ושני לטמאה. אמנם חכמים הוסיפו שתי דרגות, ואף בזה יש חמרא בקדש מבתרומה, שהרביעי בקדש - קדש שנגע בשלישי לטמאה, שאף דרגה זו רק מדרבנן, פסול, ודינו כטמא לענין קדש, אף אינו מטמא אחרים. והשלישי בתרומה - אף בתרומה לא הוסיפו דרגה זו של רביעי לטמאה, אלא רק השלישי פסול, ולא יותר. ט. חמרא נוספת, ובתרומה, אם נטמאת רק אחת מידי של האדם פגון שנגעה בטמאה דרבנן המטמאת רק את הידים,

במשנה הקודמת הובאו חמש חמרות שיש בקדש יותר מבתרומה, ומשנתנו ממשכנה למנות חמרות נוספות: ו. כלים הנגמרין בטהרה - שמשעה שנגמרה מלאכת עשייתם ונעשו ראויים לקבלת טמאה השגיהו עליהם שלא יטמאו, אף על פי כן צריכין טבילה לקדש, מחשש שקדם שנגמרה מלאכתם נתז עליהם רק טמא, ונשאר לח לאחר שנגמרה מלאכתן, וטמא את הכלי, אבל לא לתרומה - לענין תרומה אין חוששים לכה ואינם צריכים טבילה. ז. אם היו מאכלים רבים בתוך כלי אחד, ונגע טבול יום [אדם שנטמא, וטבול, ועדין לא שקעה חמה ולא הסתימה טהרתו] באחד מהמאכלים, הרי הכלי מצרף את כל מה שבתוכו, שנטמאים כלם, לקדש - אם היו

חֲבֵרְתָהּ - יָדוּ הַשְּׁנִיָּה נִשְׁאֲרֵת טְהוֹרָה. וְאֵלּוּ שְׁנֵטְמַאֵת מְטַמָּא אֶת חֲבֵרְתָהּ בְּקֹדֶשׁ, אֲבָל בְּקֹדֶשׁ, מְטַבֵּיל אֶת שְׁתֵּיָהוּ, לְפִי שְׁחִיד לֹא בִּתְרוּמָה.

משנה ג

אוֹכְלֵי אֶכְלִים נְגוּבִין בְּיָדַיִם מְסוּאָבוֹת, בִּתְרוּמָה, אֲבָל לֹא בְּקֹדֶשׁ. הָאוֹנֵן, וּמַחְסֵר כְּפוּרִים, צָרִיכִין טְבִילָה לְקֹדֶשׁ, אֲבָל לֹא לְתְרוּמָה.

לְטַמְּאָה, כְּשֵׁישׁ בְּפִיו קֹדֶשׁ, מִחֻשׁ שִׁיגַע בְּיָדוֹ בְּקֹדֶשׁ וַיִּטְמְאַנּוּ. יֵא. הָאוֹנֵן - מִי שֶׁמֵּת אֶחָד מִקְרוֹבָיו בְּאוֹתוֹ יוֹם, וּמַחְסֵר כְּפוּרִים - טַמְּא שְׁטָבֵל וְשִׁקְעָה חִמָּה, אֶךְ עֲדִין לֹא הִבִּיא אֶת קֶרְבָּנוֹ, כְּגוֹן יוֹלָדֵת וּמְצָרָע, לְאַחַר שֶׁיָּבִיאוּ אֶת קֶרְבָּנֵיהֶם צָרִיכִין טְבִילָה נוספת, לְהַתִּירָם בְּאֲכִילַת קֹדֶשׁ, כִּינֹן שֶׁלְּאַחַר הַטְּבִילָה הִרְאֵשׁוּנָה הֵיוּ אֲסוּרִים עֲדִין בְּאֲכִילַת קֹדֶשׁ, עַד הִבָּאת הַקְּרָבָנוֹת, חֻשְׁשׁוּ חֻכְמִים שְׁבִינְתִים הִסִּיחוּ דַעְתָּם מִשְׁמִירַת טְהוֹרָתָם, אֲבָל לֹא לְתְרוּמָה - לְעִנְיַן אֲכִילַת תְּרוּמָה אֵינֶם צָרִיכִים טְבִילָה נוספת לְאַחַר הִבָּאת הַקְּרָבָנוֹת, כִּינֹן שֶׁאוֹנֵן וּמַחְסֵר כְּפוּרִים מְתָרִים לְאֲכוּל בִּתְרוּמָה, וְלֹא הִסִּיחוּ דַעְתָּם מִטְהוֹרָתָם לְעִנְיַן תְּרוּמָה.

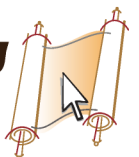
עַד עֵתָה נִמְנוּ תִשַׁע חוֹמְרוֹת בְּקֹדֶשׁ מִבִּתְרוּמָה, וּמִשְׁנֵטְמָנוּ מוֹסִיפָה עוֹד שְׁתֵּי חֲמֵרוֹת: י. אוֹכְלֵי אֶכְלִים נְגוּבִין - מִתֵּר לְאֲכוּל מְאֻכְלִים שֶׁל חֲלִין יְבֻשִׁים, בְּיָדַיִם מְסוּאָבוֹת - טַמְּאוֹת בְּדִרְגַּת 'שְׁנִי' לְטַמְּאָה, כִּינֹן שֶׁאֵין חֲלִין נַעֲשִׂים 'שְׁלִישִׁי', בִּתְרוּמָה - כְּאֶשֶׁר יֵשׁ בְּפִיו מְאֻכָּל שֶׁל תְּרוּמָה [כְּגוֹן שֶׁתְּחַבּוּ לוֹ חֲבֵרוֹ לְתוֹךְ פִּיו, וְלֹא נִגַע בְּיָדוֹ בִּתְרוּמָה], וְאֵין חוֹשְׁשִׁים שֶׁמָּא מִתּוֹךְ שְׁמַכְנִיס לְפִיו מְאֻכָּל נוֹסֵף, יִגַע בְּיָדוֹ בִּתְרוּמָה שֶׁבְּפִיו וַיִּטְמְאַנָּה בְּטַמְּאֵת 'שְׁלִישִׁי', שֶׁשִּׁיכַת אֶף בִּתְרוּמָה, [אֲבָל אִם הָיָה הַמְּאֻכָּל רָטֹב, נַעֲשִׂים הַמֵּים שֶׁעָלְיוֹ 'שְׁנִי לְטַמְּאָה', וּמְטַמְּאִים אֶת הַתְּרוּמָה שֶׁבְּפִיו], אֲבָל לֹא בְּקֹדֶשׁ - אֲסוּר לְהַכְנִיס לְפִיו מְאֻכָּל שֶׁל חֲלִין בְּיָדַיִם שְׁנִיּוֹת

משנה ד

חֹמֶר בִּתְרוּמָה, שְׁבִיִּהוּדָה נְאֻמָּנִים עַל טְהוֹרַת יַיִן וְשֶׁמֶן כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה, וּבִשְׁעַת הַגְּתוּתוֹ וְהַבְּדִים אֶף עַל הַתְּרוּמָה. עָבְרוּ הַגְּתוּתוֹ וְהַבְּדִים, וְהִבִּיאוּ לוֹ חֵבִית שֶׁל יַיִן שֶׁל תְּרוּמָה, לֹא יִקְבְּלָנָה מִפְּנֵי, אֲבָל מִנִּיחָה לְגַת הַבָּאָה. וְאִם אָמַר לוֹ הַפְּרָשְׁתִּי לְתוֹכָהּ רְבִיעִית קֹדֶשׁ, נְאֻמָּן. כִּדִּי יַיִן וְכִדִּי שֶׁמֶן הַמְּדַמְּעוֹת, נְאֻמָּנִין עֲלֵיהֶם בְּשַׁעַת הַגְּתוּתוֹ וְהַבְּדִים, וְקֹדֶם לְגְתוּתוֹ שֶׁבַע יוֹם.

כְּשֶׁר לְמִנְחוֹת, נְאֻמָּן, כִּינֹן שֶׁהִדְבָּר חָמוֹר בְּעִינֵיהֶם וְאֵינֶם מְשַׁקְרִים בּוֹ, אֲבָל אִם אָמַר כֵּן עַל תְּרוּמָה אֵינוֹ נְאֻמָּן, כִּינֹן שֶׁחֻשְׁשׁוּ שִׁישְׁקָר. וְרַק בְּשַׁעַת הַגְּתוּתוֹ וְהַבְּדִים - בְּזִמְן שְׁבוּצָרִים אֶת הָעֵנָבִים וְעוֹשִׂים אֶת הַיַּיִן, וְכִשְׁפוֹתִשִׁים אֶת הַזֵּיתִים לְעֵשִׂית הַשֶּׁמֶן, נְאֻמָּנִים לומר שֶׁהֵם טְהוֹרִים אֶף עַל [לְגַבֵּי] הַתְּרוּמָה, כִּינֹן שֶׁבְּאוֹתוֹ

בְּמִשְׁנֵיּוֹת הַקּוֹדְמוֹת נִמְנוּ הַחֲמֵרוֹת שֵׁישׁ בְּקֹדֶשׁ יוֹתֵר מִבִּתְרוּמָה, עֵתָה מוֹנֶה הַמִּשְׁנָה חֲמֵרוֹת שֵׁישׁ בְּאֲכִילַת תְּרוּמָה יוֹתֵר מִבְּקֹדֶשׁ: חֹמֶר בִּתְרוּמָה יוֹתֵר מִבְּקֹדֶשׁ, שֶׁבְּאֶרֶץ יְהוּדָה נְאֻמָּנִים הָאֲנָשִׁים עַל טְהוֹרַת יַיִן וְשֶׁמֶן לְעִנְיַן הַקֹּדֶשׁ כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה, שֶׁאִם אָמַר אָדָם עַל יַיִן שֶׁהוּא כְּשֶׁר לְנִסְכִּים, אוֹ שֶׁאָמַר עַל שֶׁמֶן שֶׁהוּא

מְעַרְבִים, כְּלוּמַר שְׁעֲדִין לֹא הִפְרִישׁוּ מֵהֶם תְּרוּמָה, וְחִלְקֵם מֵיַעֲדִים לְנֹסְכִים, נְאֻמֵּינִין עֲלֵיהֶם שֶׁהֵם טְהוֹרִים בְּשַׁעַת הַגְּתוֹת וְהַבְּרִים, כִּינּוּן שְׁבֹאוֹתוֹ זְמַן יֵשׁ נְאֻמָּנוֹת גַּם לְגַבֵּי תְרוּמָה, וְאֶפְלוּ עַל הַכֹּדִים עֲצָמָם הוּא נְאֻמָּן, דְּכִינּוּן שְׁהֶאֱמִינוּהוּ לֹמַר שֶׁהֵינּוּ וְהַשְּׁמֵן כְּשֵׁרִים לְקֹדֶשׁ, אִין זֶה נֶאֱמַר שֶׁנֶּאֱמַר שֶׁהַכֹּדִים עֲצָמָם טְמֵאִים וְאֵילוּ בִינֵין וּבִשְׁמֵן שְׁבֵתוֹכֶם יִשְׁתַּמְשׁוּ לְמִנְחוֹת וְנֹסְכִים, אֲלֵא הֶאֱמִינוּהוּ עַל הַכֹּל, וְלֹא רַק בְּשַׁעַת הַגְּתוֹת מִמֶּשׁ הֶאֱמִינוּהוּ, אֲלֵא אִף קֹדֶם לְגְתוֹת שְׁבַעִים יוֹם, כִּינּוּן שְׁמֵאוֹתוֹ זְמַן דְּרַךְ בְּנֵי אָדָם לְטַהַר אֶת כְּלֵיהֶם לְצוּרָה הַבְּצִירָה וְהַדְרִיכָה בַּגֵּת. אֲבָל בְּשֵׁאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה אִינוּ נְאֻמָּן לְגַבֵּי תְרוּמָה [וְאִף שֶׁהַתְּבָאֵר לְעֵיל שְׁאֵם עֶרֶב רְבִיעִית קֹדֶשׁ בְּחֻבָּת נְאֻמָּן עַל כָּלֵה אִף לְעֵינֵי תְרוּמָה, כֵּאֵן לֹא הִקְדִּישׁ מִמֶּשׁ לְנֹסְכִים, אֲלֵא שְׁמֵרָם בְּטַהֲרָה כְּדֵי שִׁיכֹל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם לְצוּרָה נֹסְכִים].

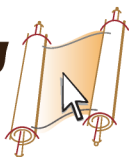
זְמַן מִקְפִּידִים הַכֹּל עַל הַטְּהָרָה, כְּדֵי לְהַפְרִישׁ תְּרוּמָה בְּטַהֲרָה. לְאַחַר שְׁעֲבָרוּ זְמַנֵּי הַגְּתוֹת וְהַבְּרִים, וְהִבִּיאוּ לוֹ לְאָדָם חֻבָּת שֶׁל יוֹן שֶׁל תְּרוּמָה, וְהִמְבִּיא הוּא עִם הָאֲרֶץ שְׁאִינוּ נְאֻמָּן עַל הַטְּהָרָה, לֹא יִקְבְּלָנָה מִמֶּנּוּ בְּחֻזְקָתָה שֶׁהִיא טְהוֹרָה, אֲבָל מִנִּיחָה לְגַת הַבָּאָה - יְכוּל בַּעַל הַחֻבָּת לְהִנִּיחָה אֲצִלוֹ עַד זְמַן הַבְּצִירָה הַבָּאָה, שְׁבֹאוֹתוֹ זְמַן נְאֻמָּן הוּא עַל הַטְּהָרָה אִף לְגַבֵּי תְרוּמָה, וּכְשִׁיבִיאָנָה שׁוֹב בְּאוֹתוֹ זְמַן, יִהְיֶה נְאֻמָּן לֹמַר שֶׁהִיא טְהוֹרָה. וְאִם אָמַר לוֹ הִמְבִּיא לְמִקְבֵּל הַפְּרִשְׁתִּי לְתוֹכָהּ רְבִיעִית יִין קֹדֶשׁ לְנֹסְכִים, נְאֻמָּן עַל כָּל הַחֻבָּת שֶׁהִיא טְהוֹרָה, כִּינּוּן שֶׁלְגַבֵּי טְהָרָת הַקֹּדֶשׁ נְאֻמָּנִים הַכֹּל, כְּמוֹ שֶׁהַתְּבָאֵר, וּמִתּוֹךְ שֶׁהֶאֱמִינוּהוּ עַל אוֹתָהּ רְבִיעִית קֹדֶשׁ, הֶאֱמִינוּהוּ עַל כָּל הַחֻבָּת. אָדָם שִׁישׁ לוֹ יִין וְשֵׁמֶן שֶׁלֹּא הִפְרִישׁוּ מֵהֶם תְּרוּמָה, וְשִׁמַּר אוֹתָם כְּדֵי לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם לְקֹדֶשׁ, לְנֹסְכִים, וּמְבִיא עִתָּה כְּדֵי יוֹן וּכְדֵי שְׁמֵן הַמְדַמְעוֹת -

משנה ה

מִן הַמּוֹדִיעִית וְלִפְנֵים, נְאֻמֵּינִין עַל כָּלֵי חֶרֶם. מִן הַמּוֹדִיעִית וְלַחוּץ, אִין נְאֻמָּנִים. כִּיִּצַד, הַקֹּדֶר שֶׁהוּא מוֹזֵר הַקֹּדְרוֹת, נִכְנָס לְפָנִים מִן הַמּוֹדִיעִית, הוּא הַקֹּדֶר וְהֵן הַקֹּדְרוֹת וְהֵן הַלּוֹקְחִים, נְאֻמָּן. יִצַּא, אִינוּ נְאֻמָּן.

[אֲבָל כָּלֵים גְּדוֹלִים אִינֶם נִצְרָכִים כָּל כָּף לְכָל אָדָם, וְלִכֵּן לֹא הֶאֱמִינוּם מִהַמּוֹדִיעִית וְלִפְנֵים, אֲלֵא רַק בִּירוּשָׁלַיִם עֲצָמָה, כְּמוֹ שִׁיבָאֵר בְּמִשְׁנֵה ר' . אֲבָל מִן הַמּוֹדִיעִית וְלַחוּץ, לְצַד הַרְחוֹק מִירוּשָׁלַיִם, אִין הָאֲנָשִׁים נְאֻמָּנִים עַל טְהָרָת הַכָּלִים, כְּמוֹ שְׁאִינֶם נְאֻמָּנִים בְּשֵׁאֵר מְקוֹמוֹת. וּמִבְּאֵר הַמִּשְׁנָה שְׁדִין זֶה שִׁיךְ אִף בְּאֲפָנִים שֶׁלְכַאוֹרָה אִין סְבָרָא לְחִלְקֵי בֵין הַמְקוֹמוֹת, כִּיִּצַד, הַקֹּדֶר שֶׁהוּא מוֹזֵר הַקֹּדְרוֹת, וְהִבִּיא אֶת קֹדְרוֹתָיו מִמְּקוֹם רְחוֹק יוֹתֵר, לְאַחַר שֶׁנִּכְנָס לְפָנִים מִן הַמּוֹדִיעִית, אִם הוּא עֲצָמוֹ הַקֹּדֶר שֶׁעָשָׂה אֶת הַקֹּדְרוֹת,

אִף שֶׁגָּזְרוּ חֲכָמִים טְמֵאָה עַל כָּלֵי עִם הָאֲרֶץ, מִשְׁנַתְנוּ מִבְּאֵרֵת שְׁבִמְקוֹם מְסִים הַקְלוּ בְּכָף: מִן הַעִיר מוֹדִיעִית הַסְמוּכָה לִירוּשָׁלַיִם, וְלִפְנֵים - לְכוּוֹן יְרוּשָׁלַיִם, נְאֻמֵּינִין הָאֲנָשִׁים עַל טְהָרָתָם שֶׁל כָּלֵי חֶרֶם הַקְטָנִים, כְּקִעְרוֹת וְכוּסוֹת. וְהַטַּעַם לְכָף, כִּינּוּן שְׁאִין עוֹשִׂים בִּירוּשָׁלַיִם כְּבִשָּׁן, וְאִין אֶפְשָׁרוֹת לְעִשׂוֹת כָּלֵי חֶרֶם לְשִׁמוֹשׁ אֲנָשִׁי יְרוּשָׁלַיִם אֲלֵא בְּמְקוֹמוֹת הַסְמוּכִים לִירוּשָׁלַיִם, וְכִינּוּן שְׁאֲנָשִׁי יְרוּשָׁלַיִם זְקוּקִים לְכָלֵים קְטָנִים כְּקִעְרוֹת וְכוּסוֹת לְכַתִּיהֶם, שֶׁם נֶאֱכָל הַקֹּדֶשׁ, לֹא גָזְרוּ חֲכָמִים עַל הַצְּבוּר גְּזִירָה שְׁאִינֶם יְכוּלִים לְעַמֵּד בָּהּ

התקיימו תנאים אלו נאמן הקדר על טהרתם. אך אם יצא חוץ למודיעית לכוון הרחוק מירושלים, אף שלא חל כל שנוי בו או בקדרותיו או בלוקחים, אינו נאמן על טהרתם, כפי שגזרו חכמים.

ולא שנמסרו לו מקדר אחר, והן הקדרות שהביא עמו מחוץ למודיעית [אף אינו יכול לצרף אליו קדרות של קדרים אחרים אפלו שנעשו מן המודיעית ולפנים], והן הלוקחים, שראו אותו מביא את הקדרות עמו, אם

משנה ו

הגבאין שנבנסו לתוך הבית, וכן הגנבים שהחזירו את הפלים, נאמנין לומר, לא נגענו. ובירושלים, נאמנין על הקדש. ובשעת הרגל, אף על התרומה.

יותר: ובירושלים, נאמנין על כל כלי החרס שהם טהורים לענין הקדש, בין פלים גדולים ובין פלים קטנים, כיון שאין עושים כבשן בירושלים ליצירת כלי חרס, ואין בשר הקדש נאכל אלא בירושלים, ואין אפשרות להשתמש בכלים אלו אם לא נסמך על מביאי הקדרות ונאמינם שהכלים טהורים [ואלו פלים קטנים, הנצרכים יותר לכל אדם, הקלו להאמין אף מהמודיעית ולפנים, כמבאר במשנה ה], אבל לענין תרומה, הנאכלת בכל מקום, לא האמינום חכמים. ובשעת הרגל, שכל ישראל מתאספים לירושלים, האמינו לכל אדם ועל כל הכלים אף על התרומה, כיון שכל אדם מטהר עצמו בעלייתו לרגל.

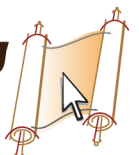
כלי חרס אינם נטמאים בנגיעת טמא בחלקם החיצוני, אלא רק אם הייתה הטמאה באויר הפנימי של כלי החרס. משנתנו דנה באופן שהיה הפלי ביד עמי הארץ, ואין ידוע אם נגעו בחלקו הפנימי: הגבאין של המלך שגובים את המס, והם עמי הארץ, שנבנסו לתוך הבית כדי לקחת משכונות על חובות מסים שיש על בעל הבית, וכן הגנבים שחזרו בתשובה והחזירו את הכלים שגנבו, נאמנין לומר, לא נגענו בחלקו הפנימי של כלי החרס, והוא נשאר בטהרתו. כפי שהתבאר לעיל, כלי חרס קטנים הנמצאים מהמודיעית ולפנים, נאמנים הקדרים לומר שהם טהורים לקדש, עתה מבארת המשנה שבירושלים עצמה הקלו

משנה ז

הפותר את הביתו, והמתחיל בעפתו, על גב הרגל, רבי יהודה אומר, יגמור. וחכמים אומרים, לא יגמור. משעבר הרגל, היו מעבירין על טהרת עזרה. עבר הרגל ביום ששי, לא היו מעבירין, מפני כבוד השבת. רבי יהודה אומר, אף לא ביום חמישי, שאין הפהנים פנויין.

מחשיבים את הדברים שנגעו בהם עמי הארץ כטמאים, אף שנגיעתם הייתה בשעת הרגל: חבר, הנאמן על הטהרה, הפותר את הביתו למכר את יינו בשעת הרגל, והמתחיל בעפתו

משנתנו מבארת שאף שבשעת הרגל אנו מחשיבים את כל העם כטהורים, יש אומרים שאין אנו סומכים על כף לעולם, אלא רק בשעת הרגל עצמו, ומיד לאחר הרגל אנו

- מתחיל למוכרה על גב [בשעת] הרגל, ועולי הרגל, שחלקם עמי הארץ, נגעו ביין ובעסה, רבי יהודה אומר, יגמור - רשאי הוא למוכרם בחזקת טהרה גם לאחר הרגל. וחכמים אומרים, לא יגמור למוכרם כטהורים, כיון שלאחר הרגל אנו מחשיבים אותם כטמאים למפרע. אמנם רבי יהודה סובר שאם לא נתיר למוכרם לאחר הרגל ימנעו בני אדם מלהתחיל למכור ברגל מאכל ומשקה, ולא יהיו מזונות מצויים לעולי רגלים, ולכן התיר להמשיך למוכרם לאחר הרגל בחזקת טהורים. כיון שלאחר הרגל אנו דנים את מגע עמי הארץ כטמאים למפרע, לכן משעבר - לאחר שהסתים הרגל, היו

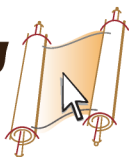
מעבירין על טהרת עזרה - היו מעבירים את כלי הקדש שבעזרה ממקומם, לטובלם במקוה, מפני שבזמן הרגל נגעו בהם גם עמי הארץ שבין עולי הרגלים. אמנם אם עבר הרגל ביום ששי, כלומר שיום האחרון של החג היה יום חמישי בשבוע, לא היו מעבירין את כלי הקדש להטבילם ביום ששי, מפני כבוד השבת, שהיו הכהנים טרודים בהכנת צרכי שבת. רבי יהודה אומר, אף אם הסתים הרגל ביום רביעי, לא היו מטבילים את הפלים ביום חמישי, כיון שאין הכהנים פנויים לכך, לפי שהם טרודים לפנות את כל הדשן שנערס על המזבח, מחמת קרבנותיהם המרבים של עולי הרגלים.

משנה ח

ביצד מעבירים על טהרת עזרה, מטבילין את הפלים שהיו במקדש, ואומרין להם הזחרו שלא תגעו בשלחן ותטמאוהו. כל הפלים שהיו במקדש, יש להם שניים ושלישים, שאם נטמאו הראשונים, יביאו שניים תחתיהן. כל הפלים שהיו במקדש טעונין טבילה, חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחשת, מפני שהן בקרקע, ודברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מפני שהן מצפין.

ואם נטמאו השניים, יביאו שלישיים. כל הפלים שהיו במקדש, טעונין טבילה לאחר הרגל, וכמו שהתבאר שעשו כן מחשש לנגיעת עמי הארץ בפלים, חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחשת, מפני שהן בקרקע, שנאמר לגבי מזבח הנחשת 'מזבח אדמה', הרי אמרה תורה שהוא בקרקע, ובמקום אחר כתוב 'את המזבחות', הרי שהשונה התורה את מזבח הזהב למזבח הנחשת, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, הטעם שאין המזבחות צריכים טבילה, הוא מפני שהן מצפין, וכל כלי מצפה אינו מקבל טמאה, וממילא נשארים הם תמיד טהורים.

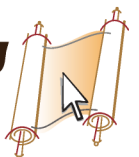
משנתנו מבארת כיצד היו שומרים על טהרת הפלים במקדש: ביצד מעבירים על טהרת עזרה, לאחר הרגל היו מטבילין את כל הפלים שהיו במקדש, ואומרין להם - לכהנים עמי הארץ שהיו נכנסים להיכל כדי להשתחוות, הזחרו שלא תגעו בשלחן ותטמאוהו, וטעם הזחירות בשלחן דוקא, כיון שכל הפלים שנטמאו נתן להטבילם, מלבד השלחן, שנאמר 'ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד', ואסור שיהיה אפלו רגע אחד שאין השלחן מונח במקומו. כל הפלים שהיו במקדש, יש להם שניים ושלישים, שאם נטמאו הראשונים, יביאו שניים תחתיהן,

תפילה לאחר הלימוד:

אָנָּא יי מְלֵא רַחֲמִים, אֲשֶׁר בְּיַדְךָ נֶפֶשׁ כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ, יְהִיָּה נָא לְרֵצוֹן לְפָנֶיךָ תּוֹרַתְנוּ וְתַפִּילַתְנוּ בְּעֵבֹר נִשְׁמַת (פלוני בן פלוני), וְנִמְוֹל נָא עִמָּה בְּחֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל, לְפִתּוּחַ לֵה שְׁעָרֵי רַחֲמִים וְחֶסֶד, וְשְׁעָרֵי גֶן עֵדֶן, וְתִקְבַּל אוֹתָהּ בְּאַהֲבָה וּבְחֵיבָה, וְשִׁלַּח לָהּ מִלְּאֲכִיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים לְהוֹלִיכָהּ וּלְהוֹשִׁיבָהּ תַּחַת עֵץ הַחַיִּים אֲצֵל נִשְׁמַת הַצַּדִּיקִים וְהַצַּדִּיקוֹת חֲסִידִים וְחֲסִידוֹת, לְיַהֲנוֹת מִזֵּיו שְׂכִינְתְּךָ, לְהַשְׁבִּיעָה מְטוֹבְךָ הַצֶּפּוֹן לְצַדִּיקִים, וְהַגּוֹף יִנוּחַ בְּקֶבֶר בְּמַנוּחָה נְכוֹנָה בְּחֶדְוָה וּבְשִׂמְחָה וְשָׁלוֹם, בְּדִכְתִּיב 'יבוא שלום ינוחו על משכבותם הלך נכחו', וּכְתִיב 'עֲלוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יִרְנְנוּ עַל מְשֻׁבּוֹתָם' וּכְתִיב 'אם תִּשְׁכַּב לא תִּפְחַד וְשָׁכַבְתָּ וְעָרְבָה שְׁנַתְּךָ'. וְתִשְׁמֹר אוֹתוֹ מִחֵיבוֹט הַקֶּבֶר, וּמִרְמָה וְתוֹלְעָה, וְתִסְלַח וְתִמְחֹל לוֹ עַל כָּל פְּשָׁעָיו, כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחַטָּא, וְזִכּוֹר לוֹ זְכוּיוֹתָיו וְצַדִּיקוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, וְתִשְׁפִּיעַ לוֹ מִנִּשְׁמַתוֹ לְדַשֵּׁן עֲצָמוֹתָיו בְּקֶבֶר מְרוֹב טוֹב הַצֶּפּוֹן לְצַדִּיקִים, דְּכִתִּיב 'מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ' וּכְתִיב 'שִׁמְרָה כָּל עֲצָמוֹתָיו אֶחָת מִהֲנֶה לֹא נִשְׁבְּרָה'. וְיִשְׁכּוֹן בְּטַח בְּרַד וְשִׁאֲנָן מִפְּחַד רָעָה, וְאַל יִרְאֶה פָּנָי גִּיהֲנֹם, וְנִשְׁמַתוֹ תִּהְיֶה צְרוּרָה בְּצִרּוֹר הַחַיִּים, וּלְהַחֲיֹתוֹ בְּתַחֲיִית הַמֵּתִים עִם כָּל מְתֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, אָמֵן.

יהודי יקר!

כמה נרות אתה יכול להדליק לבד?
כמה משניות אתה יכול ללמוד לבד?

**בהישג ידך:
אלפי יהודים ילמדו משניות לעילוי נשמת יקירך!**

ארגון 'שתי הלכות ביום' שולח מידי יום כ-60,000 הודעות מייל המכילות תוכן תורני בקרוב ל-20 מסלולי לימוד שונים, בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית. ביכולתך להיות שותף פעיל בלימוד תורה של רבבות יהודים, ולהנציח את זכר יקירך במקום הגורם לעילוי נשמה הגדול ביותר - בלימוד תורה!

בתרומה חד פעמית של 200 ₪ יופיע שם יקירך בתאריך הרצוי לך בראש לימוד המשנה המבוארת, הנשלחת מידי יום לכ-3,500 מנויים בדואר האלקטרוני! כמו כן ניתן להקדיש לימודים שונים במסלולים רבים ומגוונים הנשלחים מידי יום בדואר האלקטרוני.

לפרטים, לתרומות ולהנצחות: 0765-404-360
במייל: donations@2halachot.org
באתר: www.2halachot.org

כמו כן אנו מזמינים אותך להצטרף לאחד או יותר מהלימודים של 'שתי הלכות ביום', הנשלחים חנים מידי יום לרבבות מנויים!
למגוון האפשרויות ולהצטרפות למסלולי הלימוד, היכנסו לאתר www.2halachot.org או במייל: office@2halachot.org

